

UITSpraak VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP

Kamer : Beroep
 Leden van de kamer :
 (kamervoorzitter) : mr. drs. M.A. Fierstra
 (lid) : mr. F.J. Wiarda
 (lid) : mr. M.E. Companjen
 juridisch secretaris : mr. A.M. Heiner

Zaaknummer : B 2022005/2022-33-01 en B 2022006/2022-33-02

In de zaak van:

1. Betrokkene in hoger beroep

Naam : [Beklaagde]
 Adres : [adres]
 Gemachtigde : mr. C.C. Wijburg

2. Aangever in eerste aanleg

Naam sportbond : Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie
 Vertegenwoordigd door : mr. J.B. Develing (aanklager bij het ISR)
 Gevestigd te : Beekbergen

3. Het procesverloop

- Op 12 augustus 2021 heeft de aanklager namens de Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie (hierna: KNGU) aangifte gedaan tegen [beklaagde] (hierna beklaagde) van overtreding van het Algemeen Tuchtreglement ISR 2020 (hierna: het Tuchtreglement 2020).
- De tuchtcommissie van het ISR heeft in eerste aanleg op 29 april 2022 uitspraak gedaan. De tuchtcommissie heeft in haar uitspraak:
 - o betrokkene vrijgesproken van het ten laste gelegde;
 - o KNGU veroordeeld in de kosten.
- De uitspraak is op 2 mei 2022 verzonden aan beklaagde, de aanklager en KNGU.
- De aanklager heeft bij beroepschrift van 30 mei 2022 beroep aangetekend tegen de beslissing van de tuchtcommissie. Op 28 juli 2022 heeft de aanklager een aanvullend beroepschrift ingediend. Bij dit aanvullende beroepschrift heeft hij verslagen van gesprekken overgelegd die na de uitspraak van de tuchtcommissie zijn gevoerd met enkele aangevers en getuigen.
- KNGU heeft op 30 mei 2022 een beroepschrift ingediend, en op 29 juli 2022 een aanvullend beroepschrift. Deze beroepschriften zijn nagenoeg gelijk aan de beroepschriften van de aanklager.
- Beklaagde heeft op 30 september 2022 een verweerschrift met producties ingediend.
- KNGU heeft bij e-mail van 28 oktober 2022 haar aangifte gedateerd 11 augustus 2020 tegen beklaagde overgelegd.
- Op 31 oktober 2022 heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Daarbij waren aanwezig: mr. J.B. Develing (aanklager van het ISR), mr. P.J. Helgering (coördinator integriteitskwesaties bij het ISR), mr. F.M. de Weger en mr. N. Poggenklaas (namens KNGU), mr. H. Ram, bestuurslid KNGU, beklaagde, bijgestaan door mr. C.C. Wijburg, en zijn stagiaire en als toehoorders, de echtgenote van beklaagde met twee dochters, meldster [meldster 1], haar vader en haar vriend. Tijdens de mondelinge behandeling zijn door de aanklager, KNGU en beklaagde pleitaantekeningen overgelegd.
- Van de mondelinge behandeling zijn aantekeningen gemaakt door de juridisch secretaris.

4. De procedure in eerste aanleg

- 4.1. Verschillende oud-turnsters en voormalig pupillen van beklaagde – [meldster 1], [meldster 2], [meldster 3], [meldster 4], [meldster 5], [meldster 6], [meldster 7], [meldster 8], [meldster 9], [meldster 10], [meldster 11], [meldster 12] en [meldster 13] (hierna meldsters) – hebben bij KNGU een melding gedaan van grensoverschrijdend, althans ongewenst gedrag van beklaagde in de periode voor 2012. Op 11 augustus 2020 heeft KNGU aangifte gedaan bij het ISR. Vervolgens heeft de onderzoekscommissie van het ISR een onderzoek ingesteld naar beklaagde. Van de gesprekken met de meldsters zijn door de onderzoekscommissie gespreksverslagen gemaakt. Van het gesprek met [meldster 1] is door de meldster zelf een verslag opgesteld. Deze gespreksverslagen zijn opgenomen in het Relas van onderzoek Dossier beklaagde (hierna: het “onderzoeksdossier”). Het onderzoeksdossier maakt als bijlage deel uit van de aangifte.
- 4.2. Na afronding van het onderzoek heeft de aanklager bij brief met bijlagen van 12 augustus 2021 namens KNGU de zaak tegen beklaagde bij de tuchtcommissie aanhangig gemaakt. In deze aangifte wordt beklaagde verweten dat hij de volgende artikelen van het Tuchtreglement 2020 heeft overtreden:

Artikel 4, lid 2, Tuchtreglement 2020 te weten: *‘Ongewenst gedrag betreft elke vorm van ongewenst verbaal, non-verbaal of fysiek gedrag met een connotatie (duiding) dat als doel of gevolg heeft dat de waardigheid van de persoon wordt aangetast, in het bijzonder wanneer een gewelddadige, manipulatieve, bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende, of kwetsende situatie wordt gecreëerd. Onder ongewenst gedrag wordt in ieder geval, doch niet uitsluitend, verstaan:*

- a. *Belediging: het opzettelijk aanranden van iemands eer of goede naam, op beledigende wijze, onafhankelijk van de juistheid van de betichting. Beledigen kan zowel verbaal als via gezichtsuitdrukking of gebaren.*
- b. *Pesten: Alle vormen van intimiderend gedrag met een structureel/herhalend karakter, waarbij één of meer personen proberen een andere persoon verbaal, non-verbaal, digitaal, fysiek of psychologisch schade toe te brengen waartegen de persoon niet in staat is zichzelf te verdedigen.*
- c. *Iemand bespotten vanwege uiterlijk of gedrag.*
- d. *Het aanzetten tot zeer onverantwoord gewichtsverlies of gewichtstoename waardoor aantoonbaar gezondheidsklachten kunnen of zijn ontstaan.*
- e. *Agressie en geweld: Alle verbale en fysieke handelingen van een persoon waarbij een persoon wordt lastiggevallen, bedreigd of aangevallen. Het kan zowel gaan om fysieke of psychisch geweld en agressie.*
- f. *Discriminatie: ongelijke behandeling van personen en, of het achterstellen en, of het uitsluiten van personen op basis van persoonlijke kenmerken zoals geslacht, seksuele gerichtheid, godsdienst of levensovertuiging, politieke overtuiging of ras.*
- g. *Psychische of emotionele mishandeling. Waarbij het bijvoorbeeld, doch niet uitsluitend kan gaan om het zeer stelselmatig; pesten, sociaal isoleren, negeren of nadrukkelijk minachten.’*

Artikel 5, lid 2, Tuchtreglement 2020 onder a, te weten: *‘Met betrekking tot de begeleiders in de sport binnen de sportbond gelden de volgende gedragsregels:*

De begeleider moet zorgen voor een omgeving en een sfeer waarbinnen de sporter zich veilig voelt te verkeren. In het kader van deze norm wordt als een overtreding beschouwd:

- i. *het niet onmiddellijk stoppen (of doen laten stoppen) door feitelijke interventie van een klaarblijkelijke vorm van ongewenst gedrag waarvan de begeleider getuige is of waarvan hij op de hoogte wordt gesteld;*
- ii. *het participeren in vormen van ongewenst gedrag of het aanmoedigen van anderen daartoe;*

- iii. *het achterwege laten van hulp aan een slachtoffer of slachtoffers van een incident dat valt onder ongewenst gedrag;*
- iv. *het niet of onvoldoende uitoefenen van begeleidertaken rondom en tijdens een sportactiviteit waardoor gelegenheid ontstaat voor vormen van ongewenst gedrag, die met het juist uitvoeren van de begeleidertaken hadden kunnen worden voorkomen.'*

Artikel 5, lid 2, onder b, Tuchtreglement 2020, te weten: *'De begeleider onthoudt zich van elke vorm van machtsmisbruik tegenover de sporter.'*

Artikel 5, lid 2, onder c, Tuchtreglement 2020, te weten: *'De begeleider realiseert zich dat het begrip afhankelijkheid of het uitoefenen van macht niet alleen betekent het direct kunnen verlenen van gunsten waardoor de sporter in een voordeligere positie komt te verkeren ten opzichte van andere sporters, maar ook een verminderde zelfregie kan betekenen. Onder verminderde zelfregie wordt verstaan het niet althans onvoldoende kunnen maken van eigen keuzen en het onvoldoende kunnen beschikken over eigen kracht om zelf oplossingen te verzinnen voor problemen en een gebrek aan zelfredzaamheid.'*

De gedragingen ter zake waarvan beklagde tuchtrechtelijk een verwijt wordt gemaakt worden in de aangifte uitgesplitst in de volgende categorieën:

- i. fysieke mishandeling;
- ii. negeren blessures;
- iii. scheldpartijen en schreeuwen;
- iv. wegen in de zaal; en
- v. machtsmisbruik en isoleren.

Uit de aangifte blijkt voor wat betreft de meldingen onder meer het volgende:

Melding [meldster 1]

Deze melding heeft betrekking op de periode tot 2007 en betreft in het kort het volgende:

Meldster verklaart dat beklagde tegen haar zei dat zij dik en een aandachttrekker was, zij moest tijdens een trainingskamp in [plaats] lang in een hok blijven zitten, zij heeft ook verklaard dat zij in haar onderrug werd geschopt door beklagde en dat zij bij blaren moest doortrainen. Zij kreeg straftraining als zij haar ouders vertelde wat er op training gebeurde en beklagde schreeuwde en schold regelmatig tegen haar. Zij moest vier keer per dag op een weegschaal staan.

Melding [meldster 3]

Deze melding heeft betrekking op de jaren 2001 tot 2009 en betreft in het kort het volgende:

Meldster hoorde bijna ieder dag scheldwoorden en geschreeuw. Als jong kind durfde zij niets te zeggen, zij zag de angst bij andere meisjes, er werd veel gehuild. Zij werd regelmatig door beklagde genegeerd, beklagde was fysiek agressief, zo werd zij door hem door elkaar geschud en aan haar arm over de grond gesleept. Zij heeft gezien dat beklagde [meldster 1] een trap heeft gegeven. Zij moest vier keer per dag op de weegschaal staan. Blessures werden niet serieus genomen waardoor zij nog steeds fysieke problemen heeft. Zij heeft een trauma opgelopen van het gedrag van beklagde.

Melding [meldster 2]

De melding heeft betrekking op de jaren tot 2012 en betreft in het kort het volgende:

Meldster verklaart dat zij voordat zij bij beklagde trainde, bij [trainer] trainde. Zij was daardoor echter getraumatiseerd. Aansluitend is zij bij beklagde gaan trainen, het turnen van wedstrijden op internationaal niveau kon meldster vanwege haar eerdere trauma niet meer. Buiten de zaal was beklagde een aardige man, in de zaal schreeuwde hij en duwde. Hij had last van woede-uitbarstingen. Meldster verklaart dat zij heeft gezien dat [meldster 1] een schop onder haar kont kreeg.

Melding [meldster 8]

Deze melding heeft betrekking op de jaren tot 2009 en betreft in het kort het volgende:

Meldster verklaart dat het turnen mentaal een harde leerschool was waarbij er werd geschreeuwd en je soms werd gekleineerd. In de loop van de tijd zijn veel dingen veranderd. Zo werd de weegschaal minder vaak gepakt. Voor meldster zijn er fysiek geen grenzen overschreden en zij heeft dat ook nooit bij anderen gezien. Zij voelt zich geen slachtoffer.

Melding [meldster 9]

Deze melding ziet op de jaren tot 2008 en betreft in het kort het volgende:

Meldster werd bang door het schreeuwen van beklagde. Soms ging beklagde uit zijn dak en zei hij dat zij een "rotte appel" was. Ook werd zij in het tweede trainingsjaar genegeerd.

De verklaringen van meldsters [meldster 4], [meldster 5], [meldster 6], [meldster 7], [meldster 10] en [meldster 11] en [meldster 12] en [meldster 13] staan niet in de aangifte vermeld, maar maken wel deel uit van het onderzoeksdossier.

De aangifte bevat voorts een verklaring van beklagde en enkele andere verklaringen.

4.3. *Verweer beklagde*

Beklagde heeft tegen de aangifte formele en materiële verweren gevoerd. Beklagde heeft - samengevat - aangevoerd dat de aanklager niet-ontvankelijk is, omdat de gedragingen waarvan hij wordt beschuldigd zijn verjaard. Verder benadeelt het Tuchtreglement 2020 beklagde onevenredig, omdat daarin geen verjaringstermijn is opgenomen en dit in strijd is met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Daarbij stelt beklagde zich op het standpunt dat er strijd is met beginselen van een goede procesorde en in strijd is gehandeld met het ne-bis-in-idembeginsel. Beklagde heeft de overtredingen waarvan aangifte is gedaan, inhoudelijk betwist en aangevoerd dat voor die gedragingen geen deugdelijk bewijs is geleverd.

4.4. *Beslissing tuchtcommissie*

4.4.1. De tuchtcommissie heeft ten aanzien van de formele verweren geoordeeld dat het Tuchtreglement 2020 van toepassing is, de beklagde verweten gedragingen niet zijn verjaard en beklagde niet wordt benadeeld door (toepassing van) dat tuchtreglement. Voor wat betreft de strijd met de beginselen van een goede procesorde is de tuchtcommissie van oordeel dat de wijze waarop de onderzoekscommissie om is gegaan met de gespreksverslagen van meldsters in strijd is met de beginselen van een goede procesorde. Zij verbindt daaraan de conclusie dat zij zich voor wat het bewijs van de verweten gedragingen betreft uitsluitend zal baseren op de verklaringen van de meldsters die tijdens de mondelinge behandeling een getuigenverklaring hebben afgelegd. Voor wat betreft het beroep op ne bis in idem stelt de tuchtcommissie dat dit beroep faalt omdat beklagde zijn stelling niet heeft onderbouwd met concrete feiten betreffende: de meldsters die het zou betreffen, de instantie of het (tuchtrechtelijke) orgaan dat zich al eerder over de meldingen zou hebben uitgesproken en de locatie en data waarop de beweerdde behandelingen van de meldingen zouden hebben plaatsgevonden.

4.4.2. Ten aanzien van de gestelde overtreding heeft de tuchtcommissie geoordeeld dat er onvoldoende bewijs is dat beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de gedragingen waarvan aangifte is gedaan. De tuchtcommissie heeft overwogen dat niet voldoende is gebleken dat de aanklager onderzoek heeft verricht naar de juistheid, het waarheidsgehalte, de gegrondheid en de verwijtbaarheid van hetgeen in de meldingen aan de orde is gesteld. Gezien de geruime tijd die was verstreken nadat de aan de orde gestelde gedragingen zouden hebben plaatsgevonden en daarmee het risico van contaminatie was een dergelijk onderzoek wel opportuun. Daarom komt aan de in het onderzoeksdossier opgenomen gespreksverslagen van meldsters geen (volledige) bewijskracht toe. Voorts is de tuchtcommissie van oordeel dat de gespreksverslagen van interviews van onvoldoende kwaliteit zijn. Doordat de verslagen van de gesprekken een doorlopend verhaal zijn is onduidelijk welke vragen zijn gesteld. Niet duidelijk is welke personen bij het gesprek aanwezig waren en wie het interview heeft afgenomen. De verslagen zijn voorts niet ondertekend. Meldsters [meldster 9], [meldster 1], [meldster 2] en [meldster 3] zijn nadat zij gespreksverslagen inhoudelijk gebrekkig vonden, in de gelegenheid gesteld nieuwe verklaringen in te dienen. De onderzoekscommissie heeft zich derhalve tot op zekere hoogte laten leiden door de wensen van de meldsters terwijl beklagde - ondanks zijn uitdrukkelijke verzoek - niet in de gelegenheid is gesteld een nieuwe verklaring in te dienen. De tuchtcommissie heeft geoordeeld dat de manier waarop de onderzoekscommissie is omgegaan met de gespreksverslagen van meldsters in strijd is met de beginselen van een goede procesorde. De oorspronkelijke verklaringen zijn ondanks een verzoek van de tuchtcommissie niet overgelegd. De tuchtcommissie heeft geconcludeerd dat zij daardoor geen compleet en zuiver beeld van de desbetreffende verklaringen heeft gekregen zodat een juiste beoordeling van hetgeen feitelijk is verklaard en door de onderzoekscommissie is vastgelegd, niet mogelijk is en de betrouwbaarheid van de verklaringen niet vaststaat. De tuchtcommissie heeft geoordeeld dat onderdelen van de werkzaamheden van de onderzoekscommissie respectievelijk de inhoud van het onderzoeksdossier, waarop de aangifte is gebaseerd, als kwalitatief onvoldoende moet worden beoordeeld en heeft zich voor het bewijs van de verweten gedragingen uitsluitend gebaseerd op getuigenverklaringen van meldsters die tijdens de mondelinge behandeling voor de tuchtcommissie zijn afgelegd. De tuchtcommissie heeft geoordeeld dat hiermee niet het bewijs van de verweten gedragingen is geleverd omdat die verklaringen daarvoor onvoldoende concreet in tijd en plaats en daarmee onvoldoende verifieerbaar zijn.

4.4.3. De tuchtcommissie heeft beklagde daarom vrijgesproken.

5. De gronden van beroep

5.1. De aanklager is in beroep gegaan tegen de uitspraak van de tuchtcommissie. In zijn beroepschrift van 20 mei 2022 heeft de aanklager de hierna genoemde grieven aangevoerd. KNGU is eveneens in beroep gegaan van de uitspraak van de tuchtcommissie, de formele en inhoudelijke grieven van KNGU zijn inhoudelijk gelijk aan de grieven van de aanklager.

Formele grieven aanklager en KNGU

5.1.1. Beëindiging lidmaatschap KNGU

Beklaagde was lid van KNGU, ter zitting heeft KNGU verklaard dat het beëindigen van het lidmaatschap per 5 januari 2022 berust op een misverstand.

De aanklager heeft ingevolge artikel 24, lid 1, van het Tuchtreglement 2020 een zelfstandige bevoegdheid in beroep te gaan tegen de uitspraak van de tuchtcommissie. De aanklager heeft tijdig beroep ingesteld.

5.1.2. Ontvankelijkheid KNGU

KNGU betoogt dat zij ontvankelijk is in het door haar ingestelde beroep. Uit de overeenkomst tussen KNGU en het ISR dan wel uit de statuten blijkt niet dat de bevoegdheid van de aanklager exclusief is. KNGU heeft zo blijkt uit productie 31 zelfstandig aangifte gedaan. Gelet op uitspraken van het CAS en eerdere jurisprudentie in de zaak [zaak] en recente uitspraken van de commissie van beroep B 20222001/2022-40-01 en commissie van beroep B 202202/2022-75-01 is KNGU wel degelijk ontvankelijk in het beroep.

5.1.3. Toepasselijk reglement en verjaring

De aangifte tegen beklaagde is gedaan op 12 augustus 2021. Dat betekent dat de aangifte is gedaan na de inwerkingtreding van het Tuchtreglement 2020. Op basis van de artikelen 2, lid 1, en 27, lid 5, Tuchtreglement 2020 geldt het beginsel van onmiddellijke werking. Onder verwijzing naar hetgeen is vermeld in eerdere uitspraken van de commissie van beroep heeft de tuchtcommissie in de onderhavige zaak op goede gronden de aanklager ontvankelijk verklaard en is de tuchtcommissie bevoegd om van de onderhavige tuchtzaak kennis te nemen.

5.1.4. Gedragingen voor 2011

De aanklager en KNGU erkennen dat de meldingen, behoudens de melding van [meldster 2], zien op de periode van vóór 1 januari 2011, de datum dat KNGU zich heeft aangesloten bij het ISR. De aanklager en KNGU beroepen zich hierbij op artikel 2, lid 1, Tuchtreglement 2020 dat bepaalt dat op feiten die zijn gepleegd voor de inwerkingtreding van het Tuchtreglement 2020 geldt dat het reglement dat geldt op de datum van aangifte ook gelding heeft voor oudere feiten. Aanklager en KNGU betogen dat het verweer van beklaagde dat het ISR niet bevoegd c.q. niet ontvankelijk is meldingen te beoordelen voor zover die zien op gedragingen die hebben plaatsgevonden voor datum toetreding van KNGU tot het ISR, niet kan slagen.

5.1.5. Ne bis in idem

Het beroep van beklaagde op het ne bis in idem beginsel is door de tuchtcommissie terecht verworpen. Beklaagde heeft onvoldoende aangetoond dat de hem verweten gedragingen reeds eerder tuchtrechtelijk zijn afgedaan.

5.1.6. Aanvullend onderzoek

In het kader van de beroepsprocedure is er door de aanklager en KNGU een aanvullend onderzoek door de gemachtigden van KNGU verricht, bestaande uit het opnieuw horen van enkele meldsters en getuigen die eerder zijn gehoord en een aantal getuigen die nog niet eerder zijn gehoord. Hiermee is tegemoetgekomen aan de eerdere kritiek van de tuchtcommissie op het onderzoek. Vanuit de partijdige positie namens KNGU is dit onderzoek verricht. Er is geen sprake van een zelfstandig feitenonderzoek zoals in de zaak van de Amsterdamse tuchtrechter (Raad van Discipline in het ressort Amsterdam van 25 juli 2022; ECLI:NL:TADRAMS:2022:140). Ook zijn de advocaten van KNGU alleen ingeschakeld om KNGU in de tuchtprocedure bij te staan en in dat kader is aanvullend bewijs ingediend. Er is geen sprake van tuchtrechtelijke verwijtbaar handelen van de advocaten van KNGU.

5.1.7. Beginselen van een goede procesorde

De tuchtcommissie heeft ten onrechte in 4.6 van de uitspraak overwogen dat zij, met beklagde, van oordeel is dat “de wijze waarop de onderzoekscommissie om is gegaan met de gespreksverslagen van meldsters in strijd is met de beginselen van een goede procesorde” en daaraan de conclusie verbonden dat aan de gespreksverslagen uit het onderzoeksdossier geen (volledige) bewijskracht toekomt.

De originele verslagen van de meldsters zijn niet gedeeld omdat die naar de mening van de meldsters onvoldoende juist en volledig weergaven wat besproken is. De verslagen die zijn overgelegd worden wel door de meldsters ondersteund. Bovendien heeft een onafhankelijke onderzoekscommissie geoordeeld dat er geen grote inhoudelijke verschillen bestonden tussen de originele verslagen en de verslagen die in het onderzoeksdossier zijn ingebracht.

Het gaat bovendien om een tuchtrechtelijke procedure waarbij de strenge bewijsnormen die gelden in het strafrecht en het civielrecht niet van toepassing zijn. KNGU dient zich te onthouden van gedrag dat jegens haar leden niet redelijk en billijk is in de zin van artikel 2:8 van het Burgerlijk Wetboek. De tuchtcommissie heeft hier onvoldoende rekenschap van gegeven.

Beklaagde heeft bovendien de gelegenheid gekregen om op de aangepaste verklaringen te reageren. Dat de tuchtcommissie de samenvattingen uit het dossier buiten beschouwing heeft gelaten is derhalve onjuist. Echter de verklaringen uit eerste hand van de meldsters die tijdens de mondelinge behandeling een getuigenverklaring hebben afgelegd zijn op zich al voldoende voor het bewijs van hetgeen beklagde wordt verweten.

Inhoudelijke grieven aanklager en KNGU

De aanklager en KNGU betogen dat op grond van feiten en omstandigheden voldoende overtuigend vaststaat dan wel voldoende aannemelijk is dat beklagde de overtredingen heeft begaan. Dit blijkt uit de bewijsmiddelen in eerste aanleg in het geding gebracht en ook uit de verklaringen van getuigen ter zitting. Daarnaast is na de uitspraak in eerste aanleg door de gemachtigden van KNGU in overleg met de aanklager nader onderzoek verricht. De aanklager en KNGU concluderen dat alle in de aangifte vermelde gedragingen tot 2012 bewezen kunnen worden.

Conclusie aanklager en KNGU

Aanklager en KNGU concluderen dat voldoende aannemelijk is dat beklagde de verweten gedragingen heeft begaan en dat hij daarmee diverse bepalingen uit het Tuchtreglement 2020 heeft overtreden met het verzoek een sanctie op te leggen van een schorsing van het lidmaatschap van KNGU van 28 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

Verweer beklagde

- 5.2. Beklaagde heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de aanklager en KNGU. Hij heeft de navolgende verweren (opnieuw) naar voren gebracht.

Formele grieven beklagde

5.2.1. Beëindigen lidmaatschap

Beklaagde heeft betoogd verrast te zijn door het standpunt van KNGU dat zijn lidmaatschap per 1 januari 2022 is geëindigd. KNGU geeft ter zitting aan dat gebleken is dat er geen sprake is van een beëindiging van het lidmaatschap, de beëindiging berust op een misverstand. Beklaagde stelt dat een onregelmatige opzegging ook een opzegging is en hij meent dat dit standpunt meebrengt dat de tuchtprocedure niet kan worden voorgezet als hij geen lid blijkt te zijn van KNGU.

5.2.2. Niet ontvankelijkheid KNGU in beroep

KNGU heeft haar bevoegdheid om tuchtrechtspraak te wijzen overgedragen aan het ISR. De aanklager heeft namens KNGU aangifte gedaan, er is sprake van een geattribueerde bevoegdheid. Aangezien KNGU geen procespartij is kan zij ook geen zelfstandig beroep instellen.

5.2.3. Verjaring en toepasselijk reglement

Beklaagde herhaalt hierbij hetgeen reeds in eerste aanleg is aangevoerd. Beklaagde beroept zich op artikel 27, lid 5, van het Tuchtreglement 2020 erop wijzende dat het Algemeen Reglement 2015 een verjaringstermijn van zes maanden kende, uitgaande van het moment van overtreding en slechts een lid en de sportbond tot het doen van aangifte bevoegd waren. Er is strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel. Tevens is er strijd met artikel 6 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

5.2.4. Gedragingen die hebben plaatsgevonden voor 2011

Uitgaande van de huidige in het Tuchtreglement 2020 neergelegde systematiek, dat het tijdstip van de melding of aangifte bepalend is ongeacht de ouderdom van de gedraging rijst de vraag welk regime geldt indien de gedraging of overtreding heeft plaatsgevonden voordat KNGU zich in 2011 aansloot bij het ISR. Uit het oogpunt van een goede procesorde is het niet juist dat zaken die enerzijds dateren van voor toetreding tot het ISR en anderzijds inmiddels zijn verjaard, per inwerkingtreding van het “nieuwe” Algemeen Reglement herleven.

5.3. Ne bis in idem

KNGU heeft voor zij zich in 2011 aansloot bij het ISR de klachtafhandeling zelf geregeld. Een klacht binnen een plaatselijke vereniging leidde niet automatisch tot een KNGU-klacht. Klachten werden zo mogelijk door de sportvereniging zelf opgelost. Daarvoor waren ook klachtenregelingen in het leven geroepen zoals de klachtenregeling van de turnvereniging [club 1] waar beklagde trainer was.

Verschillende meldsters uit de periode van voor 2011 hebben zich in 2020 bij het ISR gemeld.

Zo verklaart [meldster 3] dat zij in de periode 2007-2009 klachten over beklagde bij het bestuur van [club 1] heeft gemeld en dat het bestuur dit bij KNGU heeft gemeld. KNGU heeft in 2008 onderzoek verricht en er is een aantal maatregelen genomen waaronder de inrichting van een landelijk steunpunt en de aanstelling van een psycholoog, [naam].

In 2007 is een melding bij het bestuur van [club 1] over beklagde ingediend omtrent een lastige situatie waarin [meldster 1] zich bevond. Dit is besproken en heeft geleid tot de overstap van [meldster 1] naar de turnvereniging [club 2].

[meldster 2] heeft bij het bestuur van [club 1] een melding over beklagde gedaan. In 2010 zijn gesprekken gevoerd en is een plan van aanpak aangedragen. Een interventie van de psycholoog [naam], heeft plaatsgevonden. [meldster 2] is vervolgens in goed overleg naar turnvereniging [club 2] overgestapt.

Verder blijkt uit het verslag van meldsters [meldster 10] en [meldster 11] dat hun moeder bestuurslid van de vereniging was waar beklagde in de begin jaren trainer was en dat zij daarom in haar hoedanigheid van bestuurslid op de hoogte was van de klacht van meldster over het optreden van beklagde. Deze betreffende klachten zien overigens op de periode van 1989-1991, derhalve ruim voor 2011.

De tuchtcommissie heeft daarom ten onrechte verworpen het verweer dat beklagde niet opnieuw tuchtrechtelijk voor deze gedragingen kan worden aangesproken.

5.3.1. Bezwaar tegen het aanvullende onderzoek

Beklaagde stelt dat er geen sprake is geweest van een onafhankelijk onderzoek in opdracht van KNGU en aanklager verricht. De wijze van onderzoek het vergaren van bewijs voor extern gebruik door advocaten van KNGU, voldoet niet aan de eisen zoals door de Raad van Discipline in het ressort Amsterdam gesteld in de uitspraak van 25 juli 2022; ECLI:NL:TADRAMS:2022:140, daarmee is het handelen van de advocaten van KNGU klachtwaardig. Het bewijs dat in het aanvullende onderzoek is vergaard dient terzijde te worden gelegd.

5.3.2. Beginselen van een goede procesorde

Beklaagde heeft in zijn verweer opnieuw erop gewezen dat met het verstrijken van de tijd getuigenbewijs aan betrouwbaarheid inboet; de kwaliteit van het herinnerde neemt af naarmate de tijd verstrijkt. Daarnaast wordt het geheugenproces beïnvloed door achteraf verkregen informatie. Hij stelt dat er concrete aanwijzingen zijn dat het gevaar van collectieve storytelling aan de orde is. Meldsters zijn in de gelegenheid gesteld hun verklaringen aan te passen, in een geval zelfs viermaal. Van belang is dat hij de oorspronkelijke verklaringen kan inzien zodat hij kan vaststellen of en in hoeverre de verklaringen afwijken en of sprake is van wederzijdse beïnvloeding. Met het in beroep overleggen van nieuw afgelegde verklaringen kunnen deze bezwaren niet worden ondervangen. Het gevaar van wederzijdse beïnvloeding is alleen maar groter geworden. Beklaagde stelt uitdrukkelijk dat hij heeft gevraagd een nieuwe verklaring te mogen afleggen omdat hij zich niet gehoord voelde. De onderzoekscommissie heeft dat geweigerd. Specifiek naar aanleiding van hetgeen de aanklager en KNGU aanvoeren betoogt beklaagde dat de tuchtrechter vrij is in de waardering van het bewijs.

5.3.3. Materieel verweer

Beklaagde betwist nogmaals uitdrukkelijk dat hij fysiek geweld heeft gebruikt richting de meldsters. Hij is daar ook nooit door ouders, collega-trainers, of andere betrokkenen op aangesproken. Er is geen sprake geweest van het doortrainen met blessures omdat dit tot extra blessureleed leidt en de turnster dan langer uit de roulatie is. Eveneens ontkent beklaagde dat hij turnsters zou hebben gekleineerd, genegeerd heeft uitgescholden of beledigd. Hij zag het juist als zijn doel om het beste uit de individuele turnsters te halen. Het door de aanklager aangedragen bewijs stoelt feitelijk op de verklaringen van drie meldsters [meldster 3], [meldster 1] en [meldster 2], de overige belastende verklaringen zijn een vervolg hierop. Hier tegenover staat het groot aantal ontlastende verklaringen die in het voordeel van beklaagde hebben verklaard. Beklaagde stelt zich op het standpunt dat de tuchtcommissie op juiste gronden heeft geoordeeld dat onvoldoende aannemelijk is dat hij de ten laste gedragingen heeft begaan. Niettemin heeft beklaagde in het verweer in beroep herhaald dat hij met de wetenschap van nu spijt betuigt voor de in het verleden gehanteerde “Spartaanse trainingsmethoden” en het toentertijd dagelijks wegen.

5.3.4. Conclusie beklaagde

Beklaagde verzoekt de commissie van beroep zich onbevoegd te verklaren of het beroep niet ontvankelijk te verklaren en subsidiair de uitspraak van de tuchtcommissie van 3 mei 2022 in beroep te bekrachtigen of beklaagde opnieuw vrij te spreken.

6. De beoordeling door de commissie van beroep

6.1. Formele verweren

6.1.1. Beëindiging lidmaatschap van beklaagde van KNGU

In beroep heeft beklaagde gemeld dat KNGU hem had bericht dat zijn lidmaatschap van KNGU per 2022 zou zijn beëindigd; de beslissing van de tuchtcommissie is na die datum genomen. KNGU heeft ter zitting gesteld dat dit bericht op een misverstand zou berusten. De juistheid van deze mededeling kan in deze procedure in het midden blijven. Artikel 12, lid 9, Tuchtreglement 2020 brengt met zich dat een aangifte rechtsgeldig is wanneer de aangifte zich richt tegen iemand die ten tijde van de overtreding lid was van een sportbond. Niet in geschil is dat beklaagde op het moment van de vermeende overtredingen lid was van KNGU. Een beëindiging van het lidmaatschap, ongeacht of die geschiedt op initiatief van de beklaagde of van de sportbond, nadat de aangifte in behandeling is genomen, heeft voor de verdere behandeling van de aangifte geen gevolg (artikel 12, lid 9, van het Tuchtreglement 2020). Ook als beklaagde sinds 2022 geen lid meer zou zijn van KNGU, doet dat dus aan de voortzetting van de tuchtprocedure niet af.

6.1.2. Ontvankelijkheid KNGU

Artikel 24 van het Tuchtreglement 2020 bepaalt dat tegen een uitspraak van de tuchtcommissie beroep kan worden ingesteld door “aanklager, degene die aangifte heeft gedaan, en de beklaagde.” Hoewel de tekst van deze bepaling aldus kan worden begrepen dat naast de aanklager en de beklaagde ook degene die aangifte heeft gedaan gerechtigd zijn tot het instellen van beroep in een geval als het onderhavige, meent de commissie van beroep dat uit de systematiek van het Tuchtreglement 2020 blijkt dat dit niet is beoogd. Uit artikel 10 Tuchtreglement 2020 blijkt dat het beroep tegen een uitspraak van de tuchtcommissie kan worden ingesteld door hetzij de beklaagde hetzij de aanklager. Hieruit volgt dat slechts die partijen bij de procedure bij de tuchtcommissie, beroep kunnen instellen. Nog afgezien van het feit dat KNGU niet zelfstandig de tuchtcommissie heeft verzocht de zaak in behandeling te nemen maar gekozen heeft de individuele meldingen aan de aanklager door te geleiden, vloeit uit de mogelijkheid voor de tuchtcommissie om een zaak in behandeling te nemen die door anderen dan de aanklager zijn aangedragen (artikel 9, lid 1, van het Tuchtreglement 2020) niet voort dat die anderen automatisch het recht hebben verkregen beroep in te stellen tegen een uitspraak van die tuchtcommissie. Het recht om beroep in te stellen wordt geregeld bij artikel 24, lid 1, van het Tuchtreglement 2020. Dat artikel 24, lid 1, beperkt het aantal partijen die de mogelijkheid wordt geboden beroep in te stellen bij de commissie van beroep. Op grond van het voorgaande komt de commissie van beroep tot de slotsom dat KNGU niet bevoegd is tot het instellen van beroep tegen een beslissing van de tuchtcommissie met betrekking tot een door de aanklager aanhangig gemaakt zaak. Het beroep van KNGU zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard.

6.1.3. Verjaring en toepasselijk reglement

Geen voorschrift verplicht ertoe de tuchtrechtelijke vervolging van tuchtrechtelijke overtredingen aan een bepaalde termijn te binden. Dit laat onverlet dat het tijdverloop tussen de gedragingen die aan de orde worden gesteld en de tuchtrechtelijke behandeling kan meebrengen dat de verdediging moeilijker is en dat aanleiding kan bestaan dit bij de inhoudelijke beoordeling in aanmerking te nemen.

In het licht van het voorgaande is een wijziging van het tuchtrechtelijk regime inhoudende dat de aanvankelijk geldende termijn voor het aanhangig maken van een tuchtprocedure wordt verlengd of komt te vervallen, niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of met de redelijkheid en billijkheid. Evenmin is daarom ook de toepassing van het Tuchtreglement 2020 in het geval van beklaagde in strijd met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Bij de beoordeling van het beroep stelt de commissie van beroep voorop dat van toepassing is het Tuchtreglement 2020. Het Tuchtreglement 2020 is in werking getreden op 30 juli 2020. De aangifte is gedaan op 12 augustus 2021 en dus na het moment waarop dit tuchtreglement in werking is getreden. Uit artikel 27, lid 5, Tuchtreglement 2020 volgt dat als het tijdstip van melding of van aangifte ligt na het moment waarop dit tuchtreglement in werking is getreden, de bepalingen van het Tuchtreglement 2020 van toepassing zijn, zodat het Tuchtreglement 2020 van toepassing is op de aangifte.

Anders dan beklagde betoogt, is de onmiddellijke werking zoals die voortvloeit uit artikel 27, lid 5, van het Tuchtreglement 2020 in dit geval niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel, dat hiervan een specifieke uitdrukking is. Dit neemt niet weg dat de beoordeling van de tuchtrechtelijke verwijtbaarheid moet geschieden naar de normen zoals die in de samenleving als geldend werden ervaren in de periode waarin de gedragingen waarvan een tuchtrechtelijk verwijt wordt gemaakt, zich hebben voorgedaan (vgl. Uitspraak van de Commissie van beroep van 28 februari 2022, zaaknr. B 2021005/2021-33-02). Het zou in strijd zijn met de redelijkheid en billijkheid om gedragingen te beoordelen met toepassing van normen die op het moment waarop die gedragingen plaatsvonden niet als geldend werden ervaren en dus ook niet waren aanvaard als gedragsnorm. Dit moet in aanmerking worden genomen bij de uitleg van die normen voor zover de aanklacht ziet op gedragingen die hebben plaatsgevonden voor 30 juli 2020, de datum met ingang waarop dit tuchtreglement in werking is getreden. Dat in het Tuchtreglement 2020, dat zowel voorschriften van procedurele aard als gedragsnormen bevat, geen uitzondering is gemaakt op het beginsel van onmiddellijke werking waardoor dit reglement ook van toepassing op gedragingen die hebben plaatsgevonden voor de datum van inwerkingtreding van dit reglement, wordt gerechtvaardigd door de omstandigheid dat slachtoffers van gedragingen als in de aanklacht genoemd zich pas na verloop van enige tijd realiseren wat hen is overkomen en hiervan melding maken.

In het licht van dit een en ander is een wijziging in tuchtrechtelijk regime waarbij de aanvankelijk geldende termijn voor het aanhangig maken van een tuchtklacht wordt verlengd of komt te vervallen niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of met de redelijkheid en billijkheid. Evenmin is daarom ook de toepassing van het Tuchtreglement 2020 in het geval van betrokkene onevenredig bezwarend te achten. Om al deze redenen is in dit geval evenmin sprake van strijd met artikel 6 van het EVRM.

6.1.4. Gedragingen die hebben plaatsgevonden vóór 2011

De aangifte stelt gedragingen aan de orde die hebben plaatsgevonden voor 2011. De commissie van beroep stelt voorop dat moet worden verlangd dat de aanklacht duidelijk vermeldt ter zake van welke gedragingen een tuchtrechtelijk verwijt wordt gemaakt, opdat het de beklagde duidelijk is waartegen hij zich moet verweren, en de tuchtrechter weet waarover hij moet oordelen.

Desgevraagd heeft de aanklager ter zitting gepreciseerd dat het gaat om gedragingen in de periode 1998 tot 2011. KNGU is met ingang van 1 januari 2011 bij het ISR aangesloten voor het algemeen tuchtrecht. Dit brengt mee dat op gedragingen van vóór 1 januari 2011 niet het Tuchtreglement 2020 van toepassing is. Voor 1 januari 2011 was KNGU en waren derhalve ook de leden van KNGU niet gebonden aan gedragsnormen van het ISR maar golden de verplichtingen uit het tuchtrechtelijk kader van KNGU voor de leden van deze sportbond. Aangezien de aanklacht uitsluitend ziet op overtreding van het Tuchtreglement 2020 kan reeds om deze reden geen oordeel worden gegeven over de tuchtrechtelijke verwijtbaarheid van gedragingen die beklagde voor 1 januari 2011 zou hebben verricht. Dit betekent dat de aanklacht slechts kan worden beoordeeld voor zover die betrekking heeft op gedragingen in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 (zijnde de einddatum als door de aanklager aangegeven).

6.1.5. Ne bis in idem

Wat betreft het verweer dat beklagde al eerder door KNGU zou zijn aangesproken op gedragingen die ook in deze procedure aan de orde zouden kunnen zijn en dat daarmee de aangifte inbreuk maakt op het beginsel dat iemand niet opnieuw voor dezelfde feiten mag worden vervolgd, overweegt de commissie van beroep met betrekking tot gedragingen van beklagde in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 dat die niet eerder door het ISR of door een ander tuchtrechtelijk orgaan tuchtrechtelijk zijn behandeld. Beklagde heeft zelf geen concrete procedures genoemd zodat het ervoor moet worden gehouden dat - hoewel KNGU daarover tijdens de zitting geen volledige zekerheid kon verschaffen - geen tuchtprocedure heeft plaats gehad. Wat betreft gedragingen voor 1 januari 2011 heeft beklagde onweersproken gesteld dat op een aantal momenten KNGU of de sportvereniging waarbij hij werkzaam was al dan niet met turnsters en ouders, gesprekken met hem hebben plaatsgevonden naar aanleiding van klachten, maar niet is gesteld dat de voorvallen die in die gesprekken aan de orde zijn geweest aanleiding hebben gegeven tot een eerdere tuchtrechtelijke procedure. Dat beklagde met de onderhavige procedure opnieuw voor dezelfde feiten wordt vervolgd is dus niet komen vast te staan.

6.1.6. Aanvullend onderzoek

Met betrekking tot het verweer dat de verklaringen die zijn verkregen door de advocaten van KNGU niet zouden mogen worden gebruikt, overweegt de commissie van beroep dat in beginsel niet is uitgesloten dat gedurende de tuchtprocedure verklaringen worden overgelegd die niet eerder zijn verstrekt om daarmee verwijten of stellingen (nader) te motiveren op voorwaarde dat dit niet in strijd komt met de beginselen van een goede procesorde. De aanklager was derhalve bevoegd met het oog op de procedure in beroep nader onderzoek te (doen) verrichten. De omstandigheid dat aan een onafhankelijk feitenonderzoek voorwaarden door advocaten worden gesteld (zie onder meer beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Amsterdam van 25 juli 2022, ECLI:NL:TADAMS:2022:140) brengt niet mee dat dergelijke verklaringen, zelfs als zij in strijd met die voorwaarden zouden zijn verkregen, niet tot bewijs kunnen strekken en zonder meer als bewijsmiddel moeten worden uitgesloten. Steeds moet de tuchtrechter immers de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van hetgeen is verklaard beoordelen. De vraag of de voorwaarden die ingevolge de Advocatenwet en de Gedragsregels van toepassing zijn op de werkzaamheden van een advocaat zijn gerespecteerd, is een omstandigheid die hierbij in aanmerking kan worden genomen. De vraag of een advocaat tuchtrechtelijk een verwijt kan worden gemaakt, staat verder niet ter beoordeling van de commissie van beroep.

6.1.7. Beginselen van goede procesorde

Wat betreft de uitsluiting als bewijs van de verklaringen die zijn opgenomen in het onderzoeksrapport waartoe de tuchtcommissie heeft besloten, is van belang dat in het algemeen herinneringen met het verstrijken van de tijd minder volledig worden en moeilijker zijn op te halen. Onvolledige herinneringen zijn niet vanwege dit enkele kenmerk onbetrouwbaar. Ook onvolledige herinneringen kunnen immers accuraat zijn. Voor de bruikbaarheid als bewijs is wel van belang dat de verklaringen niet zodanig onvolledig zijn dat de beklagde wordt belemmerd in de mogelijkheid om zich te verdedigen.

Bij herinneringen kunnen voorts fouten optreden bij het opslaan, het vasthouden en het ophalen van geheugenmateriaal (accuraatheid). Dit is wel van invloed op de betrouwbaarheid.

Het opnieuw horen van getuigen of slachtoffers kan meebrengen dat aanvankelijk vergeten details weer naar boven komen (hypermnesie) maar kan er ook toe leiden dat de herinnering verandert. De bevraging kan hierop van invloed zijn.

Voor een oordeel over de betrouwbaarheid van een verklaring kan van belang zijn te weten onder welke omstandigheden die is verkregen. Het verloop van het interview behoort tot die omstandigheden. Een nadere verklaring of een verklaring die een eerder afgelegde verklaring op punten wijzigt, kan uit het oogpunt van waarheidsvinding gunstig zijn, maar waakzaamheid voor verandering van herinneringen is geboden. Dit is belangrijker naarmate tussen de gebeurtenis en het afleggen van de verklaring meer tijd is verstreken. De betrouwbaarheid van dergelijke verklaringen kan bijvoorbeeld worden beoordeeld doordat de verklaring geheel of gedeeltelijk wordt bevestigd door ander bewijs.

Doordat in deze zaak geen inzicht is verschaft in de manier waarop de verklaringen van meldsters die in het onderzoeksrapport zijn opgenomen, zijn verkregen, hoe deze zich verhouden tot eerder afgelegde verklaringen kan, in aanmerking genomen dat de verklaringen zijn afgelegd meer dan 9 jaar nadat de overtredingen zich zouden hebben voorgedaan en gelet op het door beklagde genoemde risico dat meldsters hun verklaringen op elkaar zouden kunnen afstemmen, niet worden geoordeeld dat zij voldoende accuraat zijn om te dienen tot bewijs van de overtredingen genoemd in de aangifte. Doordat dit inzicht niet is verschaft heeft de beklagde ook onvoldoende gelegenheid gehad zich te verdedigen. In dit geval heeft het gebrek aan inzicht dus niet alleen gevolgen voor het oordeel dat de tuchtcommissie moest geven maar ook voor het recht op verdediging van de beklagde. Dit brengt mee dat de verklaringen van meldsters die in het onderzoeksrapport zijn opgenomen, door de tuchtcommissie terecht zijn uitgesloten om te worden gebruikt als bewijs.

Het in de tuchtprocedure betrekken van verklaringen die niet in het onderzoeksrapport zijn betrokken maar op een later moment zijn verkregen is op zich niet uitgesloten, ook niet in de fase van beroep tegen de beslissing van de tuchtcommissie, maar steeds zal de betrouwbaarheid van die verklaringen moeten worden beoordeeld.

6.1.8. Materiële beoordeling

In deze tuchtprocedure wordt uitsluitend beoordeeld of de feiten die in de aanklacht aan de orde zijn, kunnen worden vastgesteld als bewezen en of die gedragingen als een tuchtrechtelijk verwijtbaar feit kunnen worden gekwalificeerd. Dat is maar een deel van het verhaal van de slachtoffers, de meldsters, die aanleiding zijn geweest voor de aanklacht. Voor de commissie van beroep is duidelijk dat voor een aantal turnsters hun turnperiode geen tijd is waaraan zij goede herinneringen hebben overgehouden. De commissie van beroep heeft de indruk gekregen dat veel meldsters nog steeds problemen hebben met de verwerking van hun turnervaringen. De verhalen die de commissie van beroep heeft gehoord bevestigen het beeld dat oprijst uit het rapport "Ongelijke Leggers". Daar wordt met deze uitspraak niets aan afgedaan.

Een tuchtprocedure is ook geen procedure waarin een systeem of een cultuur worden beoordeeld. Het gaat uitsluitend om de vraag of een aangeklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan bepaalde gedragingen. Voor de beklagde betekent dit dat hij zich niet kan verschuilen achter het systeem. Tegelijkertijd moet het wel gaan om gedragingen die een tuchtrechtelijke norm overschrijden. Die normen zijn vastgelegd in het Tuchtreglement 2020 maar omdat het gaat om normen die gelden als groepsnormen moet hetgeen in het Tuchtreglement 2020 is omschreven wel worden geïnterpreteerd in het licht van de normen zoals die in de maatschappij als geldend werden ervaren ten tijde van de gedragingen. Ook de onmiddellijke werking van het Tuchtreglement 2020 mag er niet toe leiden dat normen die nu wel gelden maar toen niet, aan het individu in een tuchtprocedure worden tegengeworpen.

6.2. De beoordeling

6.2.1. Gelet op hetgeen hiervoor in 6.1.4 is overwogen moet beoordeeld worden of de klachten voor zover zij betrekking hebben op gedragingen in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 gegrond zijn. Blijkens de aanklacht heeft de melding van [meldster 1] betrekking op de periode tot 2007, die van [meldster 3] op de periode 2001 tot 2009, die van [meldster 8] op de jaren tot 2009 en die van [meldster 9] op de jaren tot 2008. Dit betekent dat deze verklaringen zien op gedragingen in een periode waarin KNGU niet was aangesloten bij het ISR hetgeen betekent dat de commissie van beroep deze gedragingen niet mag beoordelen met toepassing van de gedragsnormen in het Tuchtreglement 2020, zoals de aanklacht aan de orde stelt.

De verklaring van [meldster 2] betreft volgens de aanklacht de jaren tot 2012 en omvat dus ook de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011.

6.2.2. De aanklacht noemt onder het kopje “Overige verklaringen” een aantal verklaringen die op zich geen klachten bevatten van andere personen. Uit deze verklaringen blijkt niet van gedragingen die klachten in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 ondersteunen.

6.2.3. In het procesdossier bevinden zich voorts verklaringen die betrekking hebben op gedragingen na 2011. Aangezien de aanklacht uitdrukkelijk ziet op gedragingen voor 2012 kan niet worden beoordeeld of die gedragingen hebben plaatsgevonden en in voorkomend geval tuchtrechtelijk verwijtbaar zijn.

6.2.4. De commissie van beroep is van oordeel dat er onvoldoende bewijs is dat beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van artikel 4, lid 2, en artikel 5, lid 2, onder a, b en c, Tuchtreglement 2020. in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 en zal hierna uitleggen waarom.

6.2.5. Uit hetgeen in de aanklacht is ontleend aan de verklaring van [meldster 2] blijkt dat zij bij beklagde ging trainen nadat zij bij een andere trainer was getraumatiseerd. Zij stelt dat beklagde in de zaal schreeuwde en duwde en hij uit zijn dak kon gaan als iemand hem tegensprak.

Beklaagde heeft, volgens de aanklacht, de geuite verwijten uitdrukkelijk ontkend en daarbij twee gespreksverslagen overgelegd van 24 en 25 januari 2011.

6.2.6. In de bij de aanklacht gevoegde verklaring stelt [meldster 2] dat de stem van beklagde vaak boos klonk, dat beklagde dagelijks tegen haar schreeuwde en er momenten zijn geweest dat beklagde haar heeft geduwd en hard heeft vastgepakt of gecorrigeerd als zij een element niet goed deed. Na het Nederlands Kampioenschap werd zij volgens haar verklaring nog steeds door beklagde genegeerd en toen zij op de brug aan het trainen was schreeuwde beklagde dat zij niet op de brug mocht omdat zij daarmee voor de makkelijke weg koos. Zij liet duidelijk merken het hier niet mee eens te zijn waarop beklagde vloekte en haar de zaal uitstuurde (hierna: het voorval na het NK).

Beklaagde heeft in reactie hierop gezegd dat hij wel zijn stem moest verheffen als hij aan de andere kant van de hal gehoord wilde worden. [meldster 2] was, zoals zij zelf ook zegt, getraumatiseerd en wilde niet trainen. Beklaagde verklaart dat op dat moment zij met vijf turnsters in voorbereiding was van het EK, en dat als best druk werd ervaren.

[meldster 2] mocht aansluiten maar kon dat naar haar zeggen niet. Hierdoor kreeg zij minder aandacht. Het voorval na het NK zegt beklagde zich absoluut niet te kunnen herinneren.

6.2.7. Uit een verslag van een gesprek op 24 januari 2011 tussen de vader van [meldster 2], beklagde en een ander blijkt dat de communicatie tussen [meldster 2] en beklagde, maar ook anderen, kennelijk niet goed verloopt en dat [meldster 2] dan in de stress schiet. Daarnaast spreken zowel de vader van [meldster 2] als beklagde uit te twijfelen over haar ‘drive’. Uit een verslag van het bestuur [club 1] van 25 januari 2011 blijkt ook dat communicatie een probleem is.

6.2.8 De commissie van beroep kan niet met zekerheid vaststellen of de gedragingen die in de melding van [meldster 2] aan de orde worden gesteld hebben plaatsgevonden na 1 januari 2011 of dat zij hebben plaatsgevonden voor die datum, maar in 2011 zijn besproken. Uit de verklaringen en de verslagen, die naar de mening van de aanklager een goed beeld van de onderlinge verhouding in die periode geven, blijkt dat de verhouding tussen [meldster 2] en beklaagde niet erg soepel was en door beiden als onaangenaam werd ervaren. Uit de hiervoor genoemde gespreksverslagen blijkt ook dat de deelnemers aan die gesprekken een relatie zien met het karakter van [meldster 2] of met de omstandigheid dat zij getraumatiseerd was. Alle betrokkenen hebben deze verhouding ook als problematisch ervaren en gezocht naar een oplossing. De commissie van beroep heeft op grond van deze feiten en omstandigheden niet de overtuiging gekregen dat beklaagde tuchtrechtelijk laakbaar heeft gehandeld.

Ten overvloede overweegt de commissie van beroep dat zij in deze gevolgtrekking wordt gesterkt doordat geen van de destijds betrokkenen bij die gesprekken in deze gedragingen aanleiding hebben gezien beklaagde een tuchtrechtelijk verwijt te maken.

6.2.9 Wat betreft de overige gedragingen die in de verklaring van [meldster 2] aan de orde zijn gesteld meent de commissie van beroep dat de verklaring die beklaagde voor deze gedragingen heeft gegeven meebrengt dat deze niet tuchtrechtelijk verwijtbaar zijn. Het voorval na het NK wordt uitdrukkelijk ontkend. De commissie van beroep overweegt hierbij dat het geruime tijd na de voorvallen lastig is gebeurtenissen met veel detail te herinneren. Dat geldt zowel voor de slachtoffers als voor beklaagde. De omstandigheid dat in deze tuchtprocedure niet voldoende kan worden duidelijk gemaakt wat zich tussen 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 heeft voorgedaan en waar beklaagde zich al dan niet heeft schuldig gemaakt, kan de commissie van beroep niet de overtuiging krijgen dat de feiten waarvan de aanklager een tuchtrechtelijk verwijt maakt hebben plaatsgevonden. Dit laat echter niet de conclusie toe dat die feiten dus niet hebben plaatsgevonden.

6.2.10 De verklaringen die nader zijn afgelegd en in beroep zijn overgelegd bevatten, wat er zij van de betrouwbaarheid van die verklaringen, geen bewijselementen van gedragingen in de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 die in de aanklacht aan de orde zijn gesteld.

6.3. Bekrachtiging van de uitspraak van de tuchtcommissie

De commissie van beroep bekrachtigt de uitspraak van de tuchtcommissie van het ISR van 29 april 2022.

6.4. De kostenveroordeling

Aangezien de beklaagde is vrijgesproken, komen de aan de behandeling van deze zaak in hoger beroep en de kosten van de zaak in eerste aanleg ten laste van KNGU.

7. De uitspraak

De commissie van beroep:

- verklaart zich bevoegd van de tuchtzaak in beroep kennis te nemen;
- verklaart KNGU niet ontvankelijk in het beroep;
- bekrachtigt de uitspraak van de tuchtcommissie van 29 april 2022;
- stelt de aan de behandeling van deze zaak verbonden kosten vast op € 1.250,-

8. **Beroep in geval van een uitspraak van de commissie van beroep**

Van de uitspraak van de commissie van beroep staat beroep open bij het Court of Arbitration for Sport (CAS) te Lausanne (Zwitserland). Op een beroep bij het CAS zijn de regels en de voorwaarden van het CAS van toepassing. De termijn voor het instellen van beroep bedraagt 21 dagen vanaf het moment dat de uitspraak van de commissie van beroep is ontvangen.

Hilversum, 24 februari 2023

mr. M.A. Fierstra
(kamervoorzitter)

mr. A.M. Heiner
(juridisch secretaris)

Afschrift verzonden d.d.:
Paraaf ambtelijk secretaris: